

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale prokuratora Iwony Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 24.11.2017 r. sprawy:

M. J. (1), syna J. i K. z domu S., urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to że:

1. w dniu 05 sierpnia 2017 roku w P. w sklepie (...) w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych wcześniej artykułów spożywczych w postaci 4 paczek kawy J., 1 paczki kawy (...) oraz 2 opakowań steków hamburgerowych groźbą uszkodzenia ciała oraz przemocą doprowadził do bezbronności pracowników sklepu (...) oraz R. S., przy czym R. S. w wyniku uderzenia przez M. J. (1) pięścią w okolice prawego oka, ugryzienia w lewą rękę oraz dwukrotnego uderzenia pięścią w twarz i kilkukrotnego uderzenia pięścią w klatkę piersiową doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka w okolicy prawego oczodołu z obrzękiem, lewego policzka, przedramienia prawego, lewego łokcia, kolana lewego oraz podudzia lewego w okolicy kostki bocznej, co spowodowało rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 14 marca 2012 roku do 14 stycznia 2013 roku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny z dnia 14 lipca 2010 roku w sprawie X K 322/10 za czyn z art. 278 § 1 kk oraz w okresie od 14 stycznia 2013 roku do 17 grudnia 2016 roku części kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 1004/14 za czyny z art. 279 § 1 kk, z art. 288 § 1 kk i inne

tj. o czyn z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w dniu 05 sierpnia 2017 roku w P. podszył się pod M. J. (2) w trakcie legitymowania przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P., w ten sposób, że zamiast swoich danych osobowych podał dane M. J. (2), a następnie w celu użycia za autentyczny, podrobił na mandacie karnym o nr Da (...) na kwotę 500 zł, podpis M. J. (3), czym działał w celu wyrządzenia szkody majątkowej M. J. (2) w postaci obowiązku zapłaty grzywny wynikającej z w/w mandatu karnego

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. oskarżonego **M. J. (1)** uznaje za winnego czynu zarzuconego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 281 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to skazuje go, a na mocy art. 281 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych);

II. oskarżonego **M. J. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu i kwalifikowanego w punkcie 2 aktu oskarżenia i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk, na mocy art. 270 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt I - II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 sierpnia 2017 r. do dnia 24 listopada 2017 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 46 § 2 kk, w związku z czynem przypisanym oskarżonemu w punkcie I wyroku, orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. S. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych);

VI. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 800 zł (osiemset złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 878/17

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyroku z dnia 04 lipca 2016 roku trybie art. 387 kpk, Sąd stosownie do treści art. 424§3 kpk ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tegoż wyroku oraz rozstrzygnięć o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego M. J. (1) odnośnie do zarzucanych mu czynów, nie budziły wątpliwości, nie były też kwestionowane przez strony niniejszego postępowania. Oskarżony przyznał się do popełnienia przestępstw i złożył oświadczenia, które znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a ujawnionym stosownie do art. 387 § 5 kpk. M. J. (1) złożył także wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie określonym w art. 387 § 1 i 2 kpk.

Uznając za prawidłową kwalifikację prawną czynów zarzucanych oskarżonemu, zaproponowaną w akcie oskarżenia Sąd zważył, iż odpowiedzialności karnej z art. 281 kk podlega ten, kto w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, używa przemocy wobec osoby lub grozi natychmiastowym jej użyciem albo doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jak ustalono, oskarżony w dniu 05 sierpnia 2017 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sklepie (...) w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych wcześniej artykułów spożywczych w postaci 4 paczek kawy J., 1 paczki kawy (...) oraz 2 opakowań steków hamburgerowych groźbą uszkodzenia ciała oraz przemocą doprowadził do bezbronności pracowników sklepu (...) oraz R. S.. R. S. został uderzony przez M. J. (1) pięścią w okolice prawego oka, ugryziony w lewą rękę oraz dwukrotnie uderzony pięścią w twarz i kilkukrotnie uderzony pięścią w klatkę piersiową, na skutek czego doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka w okolicy prawego oczodołu z obrzękiem, lewego policzka, przedramienia prawego, lewego łokcia, kolana lewego oraz podudzia lewego w okolicy kostki bocznej, co spowodowało rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni. W tej sytuacji, niewątpliwie zachowanie M. J. (1) wyczerpało znamiona ustawowe omawianego występk.

Ponadto kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu należało uzupełnić o przepis art. 64 § 1 kk. Stosownie do treści art. 64 § 1 kk, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przesłanki, o których mowa powyżej, zostały w niniejszej sprawie w

całości spełnione. Ustalono bowiem, iż M. J. był wielokrotnie karany sędownie. Wydano wobec niego między innymi wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny z dnia 14 lipca 2010 roku w sprawie X K 322/10 za czyn z art. 278 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14 marca 2012 roku do 14 stycznia 2013 roku oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny w sprawie X K 1004/14 m.in. za czyny z art. 279 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 14 stycznia 2013 roku do 17 grudnia 2016 roku. Czyn z art. 281 kk, jako przestępstwo przeciwko mieniu, jest przestępstwem podobnym do występków z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk. Tym samym spełnione zostały wszystkie warunki opisane w art. 64 § 1 kk, co uzasadniało uwzględnienie recydywy kwalifikacji prawnej czynu kwalifikowanego z art. 281 kk.

Podobnie, wyczerpane zostały przez oskarżonego znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk, które popełnia ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Przepis art. 190a § 2 kk penalizuje zaś zachowanie polegające na podszywaniu się pod inną osobę, wykorzystując jej wizerunek lub inne jej dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej. W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym było natomiast, iż M. J. (1) w dniu 05 sierpnia 2017 roku w P. podszył się pod swojego brata M. J. (2) w trakcie legitymowania przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w P., w ten sposób, że zamiast swoich danych osobowych podał dane M. J. (2), a następnie w celu użycia za autentyczny, podrobił na mandacie karnym o nr Da (...) na kwotę 500 zł, podpis M. J. (2), czym działał w celu wyrządzenia szkody majątkowej M. J. (2) w postaci obowiązku zapłaty grzywny wynikającej z w/w mandatu karnego. Wobec powyższego w pkt. II wyroku przypisano M. J. (1) przypisano popełnienie czynu z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Czyn ten nie jest przestępstwem podobnym do występków, za które dotąd M. J. (1) był skazywany, stąd w tym zakresie nie przypisano mu działania w warunkach powrotu do przestępstwa.

Uwzględniając wniosek oskarżonego o wymierzenie mu określonej karę za przypisane mu przestępstwa, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z brzmieniem przepisów stanowiących podstawę skazania M. J. (1), podlegał on karze pozbawienia wolności od 1 roku do 15 lat za przestępstwo z art. 281 kk (przy uwzględnieniu treści art. 64 § 1 kk) oraz od 3 miesięcy do 5 lat za czyn kwalifikowany z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (przy uwzględnieniu treści art. 11 § 3 kk). Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za pierwszy z przypisanych mu czynów będzie kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w odniesieniu do występkę z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk – kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Podstawową okolicznością przemawiającą na niekorzyść M. J. (1) jest jego wielokrotna wcześniejsza karalność, a w przypadku przypisanej mu kradzieży rozbójniczej - działanie w warunkach recydywy. Oskarżony, mimo młodego wieku, był już pięciokrotnie karany, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, a wymierzone mu kary, początkowo z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a później bezwzględne, podobnie jak praca kuratora sądowego sprawującego dozór nad oskarżonym, nie przyniosły jakiegokolwiek efektu wychowawczego. Nadto, oskarżony nie zawahał się popełnić przestępstwa na szkodę własnego brata, cynicznie wykorzystując do własnych celów jego tożsamość, nie bacząc na to, że naraża brata na straty finansowe i problemy związane z koniecznością wyjaśniania sytuacji. W tych okolicznościach stopień demoralizacji oskarżonego należy uznać za znaczny. Stąd, orzeczenie wobec niego kary w minimalnym wymiarze nie byłoby słuszne ani celowe.

Z drugiej strony, Sąd zważył, iż wartość skradzionych przez M. J. (1) towarów nie była duża, najprawdopodobniej pierwotnie zamierzał on popełnić zaledwie wykroczenie, dokonując drobnej kradzieży sklepowej, zaś dopiero interwencja pracowników sklepu skłoniła oskarżonego do użycia przemocy i popełnienia poważnego występkę.

Działanie oskarżonego było zatem tylko częściowo premedytowane. Nadto, skutki użycia przez niego przemocy wobec R. S. nie były znaczne. Co również istotne, oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyraził skruchę, wyrażając wolę poniesienia odpowiedzialności za swoje czyny. Wobec takich okoliczności, pierwotnie zaproponowana przez prokuratora kara - łącznie 3 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności - została przez Sąd uznana za nadmiernie represyjną, stąd strony zdecydowały się na uzgodnienie kary łącznej w kompromisowym rozmiarze 3 lat pozbawienia wolności. Kara ta nie może być w ocenie Sądu poczytana za nieadekwatną, a w żadnym razie - za rażąco surową.

W związku z tym, że M. J. (1) dopuścił się popełnienia dwóch przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu, za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w bardzo zbliżonym czasie, z drugiej zaś fakt, iż działał na szkodę różnych osób i podmiotów, godząc przy tym w różne dobra chronione prawem. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrył się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

Zobligowany treścią art. 63 § 1 kk Sąd na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył M. J. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 sierpnia 2017 roku do dnia 24 listopada 2017 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Nadto, mając na względzie, iż oskarżony w działał w ramach występku z art. 281 kk w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda z nich. Wysokość tej kary, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 kk, zgodnie z którym ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie z jednej strony fakt, iż choć oskarżony jest zdolny do pracy zarobkowej, to jedna osiąga stosunkowo niski miesięczny dochód, a w warunkach izolacji nawet to może być dla niego trudno osiągalne, określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę minimalna 10 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione.

Ponadto, w ocenie Sądu, uzasadnione było również orzeczenie wobec oskarżonego nawiązki na rzecz R. S. w kwocie 500 zł. Niewątpliwie oskarżony swoim zachowaniem wyrządził bowiem krzywdę R. S., jednak wobec wystąpienia trudności z określeniem jej rozmiaru, Sąd skorzystał z możliwości orzeczenia na rzecz pokrzywdzonego nawiązki na podstawie art. 46 § 2 kk. Sąd uznał przy tym kwotę 500 zł za symboliczną; jej uiszczenie powinno wywołać efekt wychowawczy, a także w pewnym zakresie skompensować krzywdę, jakiej doznał pokrzywdzony.

Należy podkreślić, że warunki skazania zostały na rozprawie skrupulatnie uzgodnione z oskarżonym, który w pełni świadomie i dobrowolnie złożył wniosek o skazanie go w powyższy sposób.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążając oskarżonego kosztami sądowymi. Sąd orzekając w tym przedmiocie zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie, jest on bowiem osobą młodą, zdolną do pracy, nie ma zaś nikogo na swoim utrzymaniu, a jednocześnie koszty te nie są wysokie, zatem ich poniesienie nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego obciążenia.